

היבטים נוספים של קוטביות – אנוכיות

שלום רב, חבריי היקרים. כמו תמיד, ברכות זורמות קדימה. ברכה היא זרם שהוא כוח, שיתקבל על ידכם בה במידה שאתם פותחים את עצמכם אליו, בידעין וברצון.

אומללות של אדם נחשבת כמעט תמיד כהתוויה (אינדיקציה) למחלה. אומללות מתפרשת בדרך כלל בצורה שגוייה ומעוותת. התוצאה היא שאתם נלחמים בביטוי של הווייתכם הפנימית, כאילו הביטוי עצמו הוא המחלה. זה כמובן נכון שאם אנשים היו לגמרי בהרמוניה עם הכוחות האוניברסליים, הם לא היו חולים, נירוטים, אומללים. אבל זה נכון באותה מידה שמחלה, חוסר שביעות רצון וחוסר הרמוניה הם אינדיקציה לבריאות. כי זה בדיוק העצמי האמיתי שלכם, ההוויה הרוחנית שלכם, המדברים דרך האומללות, שולחים לאגו המודע מסר שמהו צריך להיות שונה. העצמי האמיתי אומר לאישיות החיצונית שהיא מנהלת משהו בצורה לא נכונה. המסר הזה מגיע מבריאות ורוצה לשקם בריאות, רווחה ואושר. אמת בחיים משתווה להרגשה טובה בצורה הכי עמוקה שאפשר - ללא הסתייגויות, בביטחון משמח ובחיבה עצמית. כאשר אתם פועלים ומתנועעים בחיים בצורה שתורמת למצב כזה, ההוויה הרוחנית של הליבה הפנימית ביותר שלכם מסופקת ושבעת רצון. לכן נירווה, אומללות, היא במובן עמוק יותר, סימן לבריאות.

ככל שהישות האלוהית של האדם חופשית יותר, כך היא פחות מכוסה ונסתרת, כך גם האישיות החיצונית מראה את מסריה בצורה ברורה יותר. לפעמים זה נחוה כ"להיות בעל מצפון". אנשים פחות מפותחים, שהעצמי האמיתי שלהם קבור עמוק, מראים סימנים כאלה בצורה הרבה פחות חריפה. הם עשויים להמשיך למשך תקופות ממושכות - אפילו גלגולים - מבלי לחוש את חוסר שביעות הרצון הפנימי שלהם, מבלי להראות נקיפות מצפון, חרדה, ספק או כאב לגבי הסטיות החיצוניות שלהם מהחוקיות של החיים האוניברסליים. הם אינם מראים אומללות כאשר הם מפרים את היושרה שלהם ואולי אפילו מרגישים סוג של סיפוק זמני ומיקרי כאשר הם מזינים את הצרכים של הדרישות ההרסניות שלהם.

בדרך כלל אנשים מעלימים עין או אפילו מתעלמים מכך שניירוזה היא, כשלעצמה, סימן לרוח בריאה המתמרדת נגד הניהול השגוי של האישיות החיצונית. כך מוסט המשקל בעדינות בהתייחס למה בריא ומה חולה, כך שהפרט נלחם בעצם בשפה של הרוח הבריאה. לאחר מכן אתם מנסים להסתגל למצב לא בריא, מתוך הנחה שלהתמרד נגדו זה לא בוגר, לא מציאותי ונירוטי.

אנשים עם נטיות לא בוגרות ולא מציאותיות לעיתים קרובות גם מתרחקים מאחריות עצמית, מכחישים כל סוג של תסכול, רוצים להסתדר עם לא לתת דבר ולקבל הכל. אתם בהחלט יודעים שעמדות אלו הן גורמים מכריעים של האישיות האנושית ויש להתמודד ולשנות אותן. אבל הדבר המוזר הוא שככל שאנשים מתעלמים יותר מזכות מלידה להיות מאושרים, ומתעלמים מהמסרים

של הרוח שלהם שרוצים להפנות אותם לכיוון של לחיות על פי הזכויות הבסיסיות הללו, כך הם רוצים יותר לרמות ולהסדר מבלי לתת דבר. למעשה, זה קשר הגיוני. ככל שבני אדם מאמינים שהם חייבים להקריב את האושר הבסיסי שלהם כי לעשות זאת זה "נכון", "טוב" או "בוגר", כך הם הפכים מקופחים יותר. התוצאה הנוספת הבלתי נמנעת היא הרס סודי ואנוכיות חסרת רחמים אי שם באופן נסתר בכל הנוגע לנטיות רגשיות. נטיות חשאיות אלו עלולות להתפרץ בכל רגע. ככל שהדיכוי גדל, כך יהיה גדול יותר הניגוד עם ההנחות הכוזבות, כך תהיה גדולה יותר הסבירות להתמוטטות, להתפרצות אלימה שהאישיות לא יכולה לשלוט בה. נחזור לנושא זה בהמשך ההרצאה.

הבה ניקח כעת דוגמה של בן אנוש שמזניח את הצמיחה האישית שלו. באופן בלתי נמנע, חוסר שביעות רצון חייב להגיע. אבל ייתכן שהמוח המודע אינו מסוגל לקרוא את המסר של חוסר שביעות הרצון בצורה נכונה. האבחון נעשה על פי הבנתו של האדם בעניינים אלו. אלא שלעתים קרובות מדי, עזרה מקצועית המורכבת מניסיון לגרום למטופלים לקבל את מצבם, מתוך אמונה שהמאבק הקדחתני שלהם הוא אך ורק מרד בסמכות, או תמרון הרס עצמי נגד חיים בטוחים ומוגנים. ההתנגדות של האישיות להכיר בגורם האמיתי משתפת פעולה בהולכת ההלפר שולל. הפחד מההשלכות של מחויבות מוחלטת לצמיחה גורם לזה להיראות כרצוי יותר להיות ילד סורר. כל זה מטעה עוד יותר כי, כאמור, מרד בוסרי שכזה והרס עצמי למעשה קיימים גם כן. אבל הם כמעט אף פעם לא הסיבה לרוע, אלא רק אחת מהשפעות. אתה יכול לראות כמה קל להתבלבל לגבי הדקויות של בריאות או נזיריות. נזיריות היא סימן לבריאות ולמחלה בעת ובעונה אחת; מסר שמוביל אנשים להרגיש טוב בתוך עצמם לאחר שאיבדו את מסלולם התקיין. זו, שוב, הדגמה של התעלות מעל דואליות. במערכת הדואליסטית זה או מחלה או בריאות. נזיריות נתפסת אפוא תמיד רק כמחלה. ככל שזה נכון, זה נכון באותה מידה שזה בא מתוך, וחותר לקראת בריאות. זה מאוד חשוב, ידידי, לגשת לעצמכם ולמצב התודעה והרגשות שלכם באופן זה ועם השקפה זו.

זה מביא אותי שוב לנושא הדואליות. אני חוזר ואומר: המתחים והבלבולים שלכם, כמו גם הסבל והפחדים שלכם, הם תוצאה של מצב התודעה הדואליסטי שבו הכל מפוצל לשניים; שבו חצי אחד נחשב לטוב ולרצוי, והשני כרע וכלא רצוי. זו תמיד דרך שגויה ומתעתעת לתפוס ולחוות את החיים. אין לחלק ניגודים בצורה זו, כפי שהראיתי לכם פעמים רבות בעבר. רק כאשר, דרך האבולוציה האישית שלכם, אתם מתעלים מעל הניגודים וכובשים אותם, אתם יכולים להגיע למצב המאוחד. על מנת להתקרב למצב זה יש להתמודד עם הניגודים ולקבלם כל עוד הם מופיעים כהפכים, כך שהמתח הפנימי יפחת.

ניגודים מסוימים אינם נחווים עוד כאחד מול השני, אפילו בתחום התודעה הדואליסטית שלכם. האנושות התפתחה מספיק כדי להתעלות מעל חלק מהקוטביות. במקרים כאלה, הבן אדם הממוצע כבר לא חווה את אחד הצדדים כטוב ואת הצד ההפוך כרע. כשאני אומר "כבר לא", אני מתכוון שמצבי תודעה קודמים היו קיימים כשזה היה המקרה - עם כל האנשים ובכל המובנים.

הבה ניקח, למשל, את העקרונות הגבריים והנשיים שבהם דנתי בהרצאה האחרונה. רק האדם שהוא מאוד מעוות, מאוד מושפע ומופרע סובייקטיבית - וגם אז זה כמעט אף פעם לא ניראה לעין - יחווה את האחד כחיובי ואת השני כשלילי. עומקה של הנפש, שבה לא מתגברים על כל החסימות הישנות, עדיין

טומנת בחובה את החלוקה בין טוב לרע. אבל באופן כללי, ובמידה רבה הרבה יותר, האדם הממוצע חווה את ההפכים הללו בצורה אמיתית. שניהם נתפסים כטובים ויפים במהותם. הם משלימים זה את זה בצורה נפלאה, יוצרים אחדות אחת, שלם אחד. שניהם מכילים היבטים של היקום היצירתי.

הבה ניקח דוגמה נוספת שבה, עבור נפש בריאה למחצה, המתעלה מעל ניגודים, שכבר לא נתפסים כטובים מול רעים, אלא כהיבטים משלימים, שניהם ממלאים את תפקידם, שווים ביופיים. ההפכים הללו הם הכוחות האקטיביים והפסיביים, העקרונות המרחיבים והמגבילים, יוזמים וקולטים, בהתייחס לדיונים האחרונים שלנו. ישנם עוד מצבים דואליים רבים הנתפסים כמשלימים וכמגשימים הדדית ולא שוללים זה את זה - אפילו במצב הדואליסטי הזה שעדיין ניכר בעיקרו. כולם יתייחסו ללילה וליום כביטויים המשלימים זה את זה של הטבע, שניהם בעלי ערך, יופי ותפקוד משלהם. רק האישיות המעוותת ביותר תחשב אחד כטוב ותלחם נגד השני כרע.

הדוגמאות הללו צריכות לגרום לכם לחוש שבמציאות זה ככה עם כל הניגודים, אפילו אלה שנראים הכי קשים להבנה בדרך זו. ניסיתי להראות לכם שאפילו צמד הפכים כמו בריאות וחולי לא מעיד, במציאות, על טוב מול רע. שניהם יכולים להכיל את שניהם. אם הבריאות שוררת בזמן שאדם מפר את הצרכים הרוחניים שלו לצמיחה - לרגשות מוחלטים של אהבה, לחוויות העמוקות ביותר של אושר, עונג, איחוד עם אחרים - אם הבריאות נמשכת בזמן שהאגו נשאר מבודד, מופרד ולא מרגיש בעצמי הפנימי ביותר שלו ושל ואנשים אחרים, זה לא טוב. לעומת זאת, בריאות לקויה היא טובה אם רואים אותה כסימפטום המוביל לבריאות מוחלטת, הגשמה ואושר.

לפיכך, מה שטוב ומה שרע לעולם אינו ניתן לחלוקה, כך שקוטביות אחת היא אחת, השנייה היא שנייה. כל קוטביות כולה טובה כשהיא במצבה הטבעי והלא מעוות. כל קוטביות גרועה כאשר נכנסים עיוותים ושגיאות.

זה הכי קשה לחוות עם הקוטביות הגדולה מכולם: חיים ומוות. אולי האמור לעיל יכול לעזור לכם להתחיל לחוש בצורה מעורפלת בדרך חדשה שזה כמעט ולא שונה עם הדואליות המסוימת הזו. אני חייב לומר לכם, חבריי, שככל שתצליחו ליישב קוטביות לגבי כל מיני היבטים בתוך מערכת הנשמה שלכם ועם זרם הנשמה שלכם, כך תחושו יותר שזה לא שונה עם החיים והמוות. שניהם טובים; אין צורך לחשוש או להילחם נגדם. ככל שקוטביות או דואליות אחרות מתחילות להתאחד ונחווות כפונקציות חיוניות של חיים - כולן משמעותיות ויפות בדרכן שלהן - כך זה צפוי לקרות יותר בהקשר לחיים ולמוות.

יש הרבה הפכים אחרים שאתם לא יכולים שלא לחוות במצב זה של ההתפתחות שלכם כטובים מול רעים. במידה בה התפתחתם, הגעתם אל עצמכם, הבנתם את הטבע האלוהי שלכם, באותה מידה אתם מפסיקים לחוות את החיים בצורה המפוצלת הזו. רק אז הנשמה יכולה להיות שלוה. רק כך תנועות הנשמה יכולות להיות רגועות וכתוצאה מכך במצב של הנאה. שכן מתח מוליד אי-הנאה, מה שהופך את האושר העילאי לבלתי אפשרי. המתח הוא בלתי נמנע כל עוד אדם נמצא באשליה שתמיד יש דברים חדשים להילחם נגדם. זרמי נשמה מתקרבים לעבר כל הטוב שבחיים כאשר ישות מאמינה שהיא עצמה בסכנה. מכיוון שכל הניגודים נמצאים כל הזמן "מסביב", תמיד "שם",

עמוק בתוך העצמי שלכם, כמו גם סביבכם, אתם חיים במצב מתמשך של מתח כאשר אתם מניחים שאחד ההפכים הוא טוב.

מכיוון שכל החיים מורכבים מקוטביות, העובדה שרובם מופיעים כהפכים הסותרים זה את זה - אווזים באחד, מכחישים את השני באופן מתוח - מכניסה אנשים למצב מתמיד של מתח כואב, אחיזה להוטה, הכחשה מיותרת. ההשלכות הן כאב ותסכול. זה מבלבל עוד יותר כשאתם מאמינים שעשיתם נכון בהחלטתכם להילחם נגד הרעים וללפות את הטוב. מדוע, אם כן, אתם כל כך לא מרוצים, כל כך בריק, כל כך חסרים את שמחות החיים החיוניות של החיים? בלבולים כאלה הם לעתים רחוקות מודעים ותמציתיים. אילו היו, היה הרבה יותר קל לפקפק ולערער על הנחות היסוד שהובילו לעיוותים מלכתחילה. הקשיים הם ממש מתעתעים, אשלייתיים באותו אופן כמו הפיצול של טוב מול רע, אבל הם נראים בכל זאת אמיתיים בכל אי הנחות שהם גורמים.

ההפכים שבהם אנשים נאבקים, יוצרים מתח אדיר. האנושות נועדה במשך מאות רבות של קיומה הנפשי להרגיש צד אחד כטוב ונכון ואת השני כרע ומזיק. לפיכך, אתם בהכרח הולכים לאיבוד בבלבול. אתם מנסים לפתור את כל הבעיות האישיות שלכם על בסיס זה, וכמובן, לעולם לא תצליחו, לעולם לא תוכלו למצוא פתרון אמיתי שנותן לכם שקט. אתם ניגשים לכל חלופות הפעולה האישיות שלכם בצורה זו. לפיכך עצם הנחת היסוד שממנה אתם מתחילים, היא כבר עבודת הקרקע לתסבוכת ולטעות נוספת ועמוקה יותר.

לעיתים מתח זה מוביל להתפרצויות, כפי שנאמר קודם. במקרים אחרים, שני הקטבים שנראים באופן שרירותי כסותרים זה את זה, מבטלים זה את זה. בגישה אחר פתרון עם הנחות יסוד שגויות שכאלה, קוטביות אחת תמיד מופעלת כנגד האחרת. כך הם מבטלים אחד את השני. בתפיסה אמיתית, שני ההפכים מקובלים ומתפקדים באופן אורגני, תוך סיוע הדדי זה לזה. בתפיסה המתעתעת של בלעדיות הדדית, הם יוצרים קצר חשמלי. בחשכת הבלבול, הפרט נקרא לעשות בחירה, אך אינו יכול לעשות זאת בהצלחה. כאשר ההתפלגות אינה אחידה, בצורה לא אורגנית, מעוותת, עלולה להתרחש התפרצות. כאשר ההתפלגות שווה, מאוזנת - שוב בצורה לא אורגנית, מעוותת - כל זרמי הכוח הופכים לבלתי פעילים, מקוצרים (המושג החשמלי של קצר). מה שהמוח מחזיק כאמת, אכן קורה: שני ההפכים מבטלים זה את זה. התוצאה הנוספת של מצב זה היא קהות תחושתית, חוסר חיים ומוות של רגשות שאנו דנים בהם שוב ושוב בעבודתנו המשותפת. לעתים קרובות אנו דנים בקהות התחושתית ובמוות בקשר להיבטים מוגבלים אחרים - למשל, פחד מרגשות. אולם, האם פחד כזה אינו מבוסס בדיוק על מאבק דואליסטי כזה - המאבק כנגד בחירה בין כוחות קוטביים בחייו הפנימיים של האדם?

דוגמה פשוטה תתאר גם את זרמי הכן והלא הבסיסיים, עליהם דנו קודם בהקשרים שונים. זרם ה'כך' מייצג את העיקרון החיובי, העיקרון שמתרחב, מחבק, פתוח וקולט את החיים. זרם ה'לא' מייצג את העיקרון השולל. הוא נסוג, מושך לאחור, מכחיש, מתכווץ לתוך עצמו. ישנם שכנוע והנחה כללית שהעיקרון החיובי הוא טוב ורצוי, בעוד שהעיקרון השולל הוא חולה, רע, לא רצוי. הדת עצמה עשתה את החלוקה הזו, כשהיא מייצגת במפורש את אלוהים כחיובי, את השטן ככוח השלילה. זו, במקרה הטוב, חצי אמת. לקבל באופן עיוור את החלוקה הזו במעמקי הרפלקסים הלא מודעים של האדם פירושו בלבול וכאב שלא ניתן לתאר במילים. ברגע שאדם נשלט על ידי גישה כזו, הוא נהיה מעורב

בטעויות המובילות לטעויות נוספות ולפרשנות שגויה של החיים, עד שנעשה קשה יותר ויותר להיחלץ מהמבוך.

אני אדגים זאת בצורה הפשוטה ביותר. האין זה נכון שלאשר מצב לא רצוי, גישה הרסנית, זה לא רצוי כמו שלילת מצב או גישה חיובית ובונה? לאדם שאמור רק לאשר, כל שלילה תיחווה עם ייסורי היסוס, ספק, חוסר ודאות ואשמה - גם אם השלילה היא בריאה ומועילה במצב מסוים. אני מתכוון לרמות עדינות מאוד של תגובות, המתאכסנות במוח הלא מודע או החצי מודע. החוליה הבאה בתגובת השרשרת הזו היא קושי לעמוד על דעתך, קושי לקחת את הזכויות הגלומות בכל אחד כחלק מהיצירה, קושי להיות תוקפני באופן בריא. אדם כזה מרגיש נאלץ להיכנע תמיד, לעולם לא לומר 'לא' לדרישות כלשהן, לא משנה כמה הן נצלניות. חוסר עמוד השדרה והחולשה של אנשים רבים נובעים מפחד עמוק מלהכחיש משהו. זה לא טוב אמיתי - מבוסס על נתינה חופשית של אהבה, על הרוח הנדיבה של הרצון לתת מעצמו. זהו פחד עדין מלעמוד על שלך, מלתבוע כל דבר עבור העצמי. חוסר חירות ועצמיות שכאלו מקטינים את היכולת לאהוב ומגבירים את הנפרדות הבסיסית והאנוכיות במובן ההרסני. אז אתם יכולים לראות, חברים שלי, אפילו עם הזרמים הלכאורה טובים נגד הרעים של כן ולא, זה אף פעם לא אחד נגד השני. אתם תטעו לחלוטין אם תאמצו את העיקרון המאשר כיחס כולל לכל המקרים שיכולים לקרות ולשלול את העיקרון השלילה.

אני מראה שוב שתפיסת העולם הדואליסטית מובילה לטעות ולסבל, לבלבול ולמתח - והרחק מכל הפתרונות האמיתיים. ההשלמה בין כל הצדדים הקוטביים טמונה בראיית הטוב בשני הניגודים. זה לבדו יוביל לאמת, למציאות, לבריאות, לגילוי האושר האוניברסלי ולהרחבת התודעה. זה עמד בבסיס כל ההרצאות שלי. ככל שאנו מתקדמים יותר ויותר, וככל שאתם מעמיקים יותר בתוכם, זה הופך להיות יותר ויותר חשוב שתכוונו מחדש בהדרגה את כל היכולות שלכם לחיות על פי העיקרון המאוחד. זה חל תחילה על תהליכי החשיבה שלכם, אחר כך על התגובות הרגשיות והתפיסות העדינות ביותר. יותר ויותר תגיעו לנקודה שבה תוכלו לאמץ את שני ההפכים בביטויים האמיתיים, המציאותיים והבריאים שלהם. יותר ויותר תתכוונו לזהות את הגרסאות הבריאות והמעוותות שלהם. אתם תרגישו, במקום לשפוט, מה זה מה.

באותה רוח אני רוצה לדון בנושא החשוב מאוד של אנוכיות. במהלך עבודתנו המשותפת נגענו בנושא זה בדרכים שונות. עכשיו הייתי רוצה להיות קצת יותר מפורש ולהעמיק קצת יותר. לנושא החשוב ביותר הזה יש הרבה מאוד השלכות בכל קיום אנושי, בכל נפש אנושית ובאופן בלתי נמנע, לכן, בכל צורת חיים חיצוניים. יחד עם זאת, הנושא הוא נושא קשה מכיוון שהוא עלול להטעות בקלות אישיות ילדותית, מרוכזת בעצמה, אנוכית באופן כוזב, מפרידה, אשר עשויה לרצות להכריז על האנוכיות ההרסנית והנפרדות שלה כבריאות וכעומדת על שלה. זו הסיבה שחיכיתי זמן רב לפני שדיברתי בנושא זה בפירוט. רובכם, חבריי, התקדמתם מספיק ביכולת להבחין בין אנוכיות בריאה לאנוכיות הרסנית, כך שלא תיפלו בפח של העמדת פנים שהאחד הוא השני. יש להימנע ממלכודת זו. אז ההבנה של המילים הללו תייצג שחרור גדול עבורכם.

העיקרון המקובל בעולם הוא שאנוכיות היא שגויה, רעה, לא רצויה, בעוד שכל מיני חוסר אנוכיות ראויים לשבח, טובים, צודקים. רק לעתים נדירות עושים את ההבחנה שכמה צורות של אנוכיות הן בריאות ונכונות במהותן. הן שומרות על

זכותו הבלתי מעורערת של אדם להיות מאושר ומגנות על יכולתו לגדול, להתרחב, להתפתח. במקביל, אדם מבחין רק לעתים נדירות שחוסר אנוכיות יכול להיות ביטוי חולני של הרס עצמי וחולשה - ניצול אחרים באמצעות שיעבוד עצמי, בדיוק כפי שהוא מאפשר לאחרים לנצל אותו. זה לא קשור לדאגה אמיתית לזכויות של אחרים. למעשה, רק האדם שיכול להיות אנוכי בצורה הנכונה והבריאה מסוגל לדאוג באופן אמיתי לזכויותיהם של אחרים.

לאנוכיות יש מקור בריא. הוא אומר: "אני גילוי של אלוהים. ככזה אני, במצבי הבריא, ללא הפרעה, אינדיבידואל מאושר. כי רק אדם מאושר יכול להפיץ ולהעניק אושר. רק אדם שגדל בהתאם לפוטנציאל שלו ולתוכנית החיים שלו הוא מאושר. לכן אושר והגשמת ייעודו של אדם הם שם נרדף. האחד לא יעלה על הדעת בלי השני. אני גם אדם חופשי לחלוטין, אוטונומי ואחראי לחלוטין לחיים שאני מעצב לעצמי. אף אחד אחר לא יכול לקבוע את חיי, את הצמיחה שלי, את האושר שלי. אני לא אתן לעצמי להטיל בעדינות את האחריות הזו על אחרים על ידי "שאקנה אותם" עם חוסר האנוכיות הכוזבת שלי, דרך שיעבוד, דרך גרימה לעצמי להרגיש כל כך לא אנוכי כי אני מוותר על זכויותיי."

אתם לא יכולים להטמיע את ההבנה הזו מספיק עמוק. הרהרו בכך בצורה האישית והעמוקה ביותר ותראו באיזה אופן אתם סוטים מבלי משים מגישה שכזו. ככל שתבואו לבטא את דרך החיים הכנה, הבריאה והאחראית הזו, כך תרגישו בטוחים בעצמכם, כי הביטחון נמצא בעיגון בתוך עצמכם. כך האמת מוציאה את הגרעין האלוהי, שבעצמו הופך לעוגן שלכם. חוסר אנוכיות מזויפת גורמת לכם לאבד את המרכז הזה. אז אתם מעוגנים באדם האחר שעבורו אתם מקריבים.

בכל פעם שמתמודדים עם עמדות כאלה באמת, זה מראה שלעולם לא ניתן להקריב קורבן כזה באהבה אמיתית, ברוח חופשית של נתינה ספונטנית. כאשר קיימת אהבה אמיתית, רעיון ההקרבה אינו ישים עוד. המעשה כל כך מהנה עד שהוא אנוכי כמו שהוא לא אנוכי. חוסר אנוכיות היא אנוכיות ולהיפך. חוסר אנוכיות של הקרבה מרמז תמיד על מיקוח פנימי, רצון סודי להתחמק עם משהו מתחת לסנטימנטליות חיצונית המעמידה פנים שהמעשה טוב. זה תמיד אי-אהבה ומביס את הצמיחה.

כאשר אתם מעוגנים לא בעצמי האמיתי שלכם אלא באישור של אחרים, שדרכם אתם מקווים לזכות בעצמיות, בכבוד העצמי ובאושר שלכם, אינכם יכולים להבין את המסרים של הטבע האלוהי שלכם. אתם מנותקים ממרכז החיים החיוני שלכם. אתם נעים בצורה מגושמת בין חלופות סותרות, מבולבלים לגבי מה נכון או לא, עבורכם וגם עבור אלה שאתם מעורבים איתם.

כתוצאה מהביזור של ההווייה שלכם, אתם הולכים בנתיב שבו אומללות משולה לחוסר אנוכיות, המשולה להיות אדם טוב. טעות זו היא רק תחילתו של מעגל של טעויות נוספות, היוצרות תגובות שרשרת רבות של רגשות ועמדות הרסניים. אם להזכיר רק כמה: הונאה עצמית לגבי מה זה "להיות טוב"; תלות, שמתפרשת גם כאהבה ודאגה לאדם התלויים בו; חולשה, חוסר אונים, ענווה מזויפת - לכן זעם, כעס, מרד. ככל שיש לשמור על אלה מוסתרים כדי לא לשבש את המבנה הכוזב, כך גדל הפער בין פני השטח לרגשות הבסיסיים. ככל שגדלים יותר חוסר האנוכיות החיצונית, המשוערת, כך הזעם והעוינות הנובעים מכך יבנו יותר אנוכיות הרסנית נסתרת. ברגשותיכם וברצונותיכם הנסתרים אינכם שמים לב כלל לאחרים שהייתם בשמחה תפרקו מכל

זכויותיהם. האחר לא יכול לקבל מציאות עבורכם, אם אינכם נותנים מציאות לעצמי שלכם.

האנוכיות הנסתרת וההרסנית מגיעה מפחד והופכת את האשמה למכשול שנראה בלתי עביר, רק בגלל שהתמונה מתחת כל כך שונה מזו שלמעלה. אדם שלא יכול להיות אנוכי בצורה הנכונה והבריאה לא חווה את העצמי שלו במציאות - הכל משחק, איך להסתדר הכי קל עם מינימום השקעה בחיים. איך אנשים שאינם לוקחים את עצמם, את הצמיחה והאושר שלהם מספיק ברצינות כגורמים אמיתיים שאפשר להתחשב בהם, חווים אנשים אחרים כאמיתיים מספיק כדי לדאוג להוויתם האמיתית?

כאשר אנוכיות נחשבת רעה וחוסר אנוכיות טובה, ללא קשר לאיך ולמה, הדואליות והטעויות משתוללות. לכן קונפליקט בין אינטרס עצמי לאינטרס של אחרים הוא בלתי נמנע. זה באמת נראה קונפליקט אמיתי וברמה הזאת זה כן. אבל ברגע שמתעלים מעל הדואליות, קונפליקטים כאלה כבר לא קיימים. שכן מה שטוב לעצמי האמיתי של האדם עצמו חייב להיות טוב באופן מוחלט ובלתי נמנע לעצמי האמיתי, האושר והצמיחה האולטימטיביים האמיתיים של האדם האחר. בתחום המציאות הפנימית - של האמת האוניברסלית, שנמצאת בעומק - לעולם לא יכולה להיות התנגשות בין האינטרסים האמיתיים של יחידים. אינטרסים סותרים קיימים רק ברמות המושלכות של שקר, צרכים נזירטיים ודרישות אנוכיות ונצלניות באופן הרסני, המעכבות את גילוי האמת ואת האושר של כל הנוגעים בדבר.

כאשר הדואליות מפצלת את האנוכיות לחלוקות כוזבות ולערכים כוזבים כך ששוררות גישות לא אמיתיות, מעמידות פנים ומעוותות, מאמינים שמה שהורס צמיחה ואושר אמיתיים היא הדרך הנכונה. זה מספק ענווה מזויפת, ובכך גאווה שקרית, לאדם המקריב. זה הופך לנצלן את האדם שמקבל את הקורבן - תמיד במסווה של צדקנות. האם זה יכול לקדם את האמת והיופי, האושר וההתגלות עבור מי שמקריב או זה שמקבל זאת באופן עיוור? גם אם ניתן לטעון כלפי חוץ שהסדר כזה כרוך בעשייה צודקת, האם זה באמת כך? מה מתרחש בנפשם של אנשים המעורבים באינטראקציה כזו? מי שמקבלים את הקורבן חייבים להיות בעלי אשמה גוברת. עם זאת, הם לא יכולים להרשות לעצמם להתמודד עם זה, כי זה יגרום למבנה שהם בנו יחד לקרוס, והם לא רוצים להיפרד ממצב כזה. כבר הזכרתי את המרד, הכעס ותחושת הטוב המזויפת, הרוח של להיות קורבן, שנאחזת בנפשו של האדם המקריב את עצמו.

כאשר מיישרים את ההדורים של הקוטביות של אנוכיות/חוסר אנוכיות, העצמי מתקבל כמרכז הקיום - לא על ידי הערכת עצמכם כחשובים יותר מהאחר, אלא על ידי ידיעה שהאגו שלכם אחראי על חייכם. הוא המוביל בחיים האלה, הוא הקפטן זה שקובע באיזו דרך ללכת. רק אז אפשר לתפוס ולחוות שאתה והאחר אתם אחד, בפנים. בהכרח תחוו שאינטרס אישי בדרך הנכונה לעולם לא יכול להפריע לאינטרסים של האחר - היכן שהוא באמת חשוב, ברמה העמוקה ביותר. עם זאת, אפילו אינטרס אישי נכון ובריא כמעט תמיד מתערב (דוחף את האף) באינטרסים העצמיים האגואיסטיים של האדם האחר. זו הסיבה שמעקב אחר האינטרסים האמיתיים של האדם הוא לעתים קרובות מאבק גדול ודורש הרבה אומץ. העולם סביבכם נלחם בזה ומשלה את עצמו בטענה שאינטרס עצמי אמיתי אינו אלא אגואיזם ואנוכיות הרסנית. זו הסיבה שאתם צריכים להיות

חזקים מספיק כדי לעמוד בחוסר הסכמה של העולם כדי ללכת בדרך הרוחנית שלכם. מכיוון שהנתיב הרוחני של האדם עצמו אינו יכול להיות דבר מלבד אושר - ומכיוון שהעולם מכוון להאמין שמה שמאושר הוא שגוי ואנוכי - כמה חזקים ועצמאיים עליכם להיות כדי לא להיות מושפעים ולהרגיש אשמת שווא על מה שבאמת לא ראוייה לו אשמה.

עליכם להתגבר על מספר חסימות והתנגדויות עמוקות אלו לפני שתוכלו לחוש שדרך הצמיחה עצמה היא החוויה המאושרת ביותר שניתן להעלות על הדעת. יש לבטל את כל ההונאה העצמית לפני שהאמת הזו תוכל להתגלות בפניכם.

אם תבינו את העיקרון הזה, חבריי, ותמשיכו מכאן והלאה, כשאתם תשאלו את עצמכם מספר שאלות, מה שיקרה לכם תהיה התעוררות חדשה נפלאה. אולי תתחילו בשלב זה של הנתיב שלכם לשאול, "מה הכי משמח אותי?" אם אתם הולכים לעומק, אתם חייבים לראות שמה שמשמח אתכם באמת, חייב להיות בונה, מביא צמיחה, וחייב לגרום לכם להתחבר יותר לחיים הקוסמיים, ומכאן עם אלוהים. אתם חייבים לראות גם - אם אתם הולכים מספיק עמוק ולא עוצרים בהיסוס ובפחד מהחקירה שלכם - שאינטרס עצמי בריא לא יכול להיות נגד האינטרסים האמיתיים של אחרים. אכן, זה תומך בצמיחה ובהתפתחות האמיתית של אלה שהאינטרסים האגואיסטיים והחוליים שלהם משחקים בתוך הפחד והתלותיות של העצמי שלכם, החלק שרוצה להתנער מאחריות עצמית. אינטרס עצמי בריא יכול, לעומת זאת, להיות נגד האינטרס של קיפאון ואי צמיחה של עצמך ושל אחרים. ברגע שתסתכל על זה בכנות ובחוסר סנטימנטליות, האומץ להיות עצמך יתעורר כך מתוך חזון אמיתי שכזה. כל זיוף ועם זה הרבה סבל ומתח ייפלו. הגרעין הכל כך פשוט יישאר: מה שמייצר צמיחה, התפתחות של הנשמה, חייב לייצר גם אושר חיוני, דירבון תוסס והנאה. כי כזה הוא טובו של עולמו של אלוהים.

העיוות של עולמו של אלוהים הוא שהופך לראוי לשבח את מה שלא מקדם את האבולוציה של הפרט.

תבורכו, כולכם, חבריי, היו עמוקים באמת של הווייתכם האלוהית. תנו לעצמכם להפוך ליותר ויותר למה שאתה באמת - אלוהים.

תרגום: חווה אילון

Edited by Judith and John Saly

For information to find and participate in Pathwork activities world wide, please write:

The Pathwork Foundation
PO Box 6010
Charlottesville, VA 22906-6010, USA Call: 1-800-PATHWORK, or
Visit: www.pathwork.org

The following notices are for your guidance in the use of the Pathwork® name and this lecture material.

Trademark/Service Mark

Pathwork® is a registered service mark owned by The Pathwork Foundation, and may not be used without the express written permission of the Foundation. The Foundation may, in its sole discretion,

authorize use of the Pathwork® mark by other organizations or persons, such as affiliate organizations and chapters.

Copyright

The copyright of the Pathwork Guide material is the sole property of The Pathwork Foundation. This lecture may be reproduced, in compliance with the Foundation Trademark, Service Mark and Copyright Policy, but the text may not be altered or abbreviated in any way, nor may the copyright, trademark, service mark, or any other notices be removed. Recipients may be charged the cost of reproduction and distribution only.

Any person or organization using The Pathwork Foundation service mark or copyrighted material is deemed to have agreed to comply with the Foundation Trademark, Service Mark and Copyright Policy. To obtain information or a copy of this policy, please contact the Foundation.